

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) มีการดำเนินการต่อเนื่องจากแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 8 ในด้านแนวคิดที่ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ในทุกมิติอย่างเป็นองค์รวม และให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่สมดุลทั้งด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างระบบบริหารจัดการภายในที่ทำให้เกิดขึ้นในทุกระดับ อันจะทำให้เกิดการพัฒนายั่งยืนที่มี “คน” เป็นศูนย์กลางได้อย่างแท้จริง (ธีระพล อรุณะกสิกร และคณะ, 2544: 11) และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ดังในหมวด 1 มาตรา 7 กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังการรู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ในหมวด 3 มาตรา 15 กล่าวว่า ระบบการศึกษาเป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อม และโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อหรือแหล่งความรู้อื่น ๆ ในหมวด 4 มาตรา 22 กล่าวว่า แนวการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความสามารถตามธรรมชาติ และเต็มศักยภาพ และมาตรา 24 กล่าวว่า ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ม.ป.ป.: 5-14) การปฏิรูปการศึกษาต้องเดินหน้าต่อไปตามแนวที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้วางไว้ คือ จัดการศึกษาที่มีคุณภาพ เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยทุกส่วนของสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา (รุ่ง แก้วแดง, 2546: 4) การเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญยิ่งของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เจริญเติบโต งอกงามไปสู่ความสมบูรณ์พร้อมของชีวิต คือ เป็นคนดี คนเก่ง ที่มีความสุข และมีความใฝ่รู้ โลกยุคใหม่ในศตวรรษที่ 21 เป็นโลกยุคสังคมแห่งความรู้ ผู้ที่จะประสบความสำเร็จและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของโลกยุคใหม่ได้อย่างสง่างาม ต้องคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ที่สำคัญต้องสามารถสร้างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ และใช้เป็นเครื่องมือหาความหมายของการเรียนรู้ชีวิต เรียนรู้โลกอนาคตและเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบันของประเทศไทยยังไม่เพียงพอที่จะพัฒนาให้ได้คนไทยยุคใหม่ที่พร้อมด้วยคุณสมบัติที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ (คันฉิมพ์ วัชรคุปต์, 2545: คำนำ) การเรียนรู้เป็นกระบวนการเฉพาะบุคคลของผู้เรียนแต่ละคน ความสำนึกและความพร้อมของผู้เรียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญ การเรียนรู้ที่แท้จริงจึงเป็น

กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง (เกษม วัฒนชัย, 2545: 19) และการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการรู้จักตั้งคำถาม สามารถคิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ รู้จักวิธีแก้ปัญหา หา คำตอบ รู้จักเชื่อมโยงความรู้กับการทำงาน และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง นี่คือ คุณลักษณะของ ผู้สามารถชี้นำตนเองในการเรียนรู้ (เพ็ญศรี สุขสวัสดิ์, 2543: 1) ซึ่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับ ยุคโลกาภิวัตน์ หรือยุคข้อมูลข่าวสาร คือ การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง (self-directed learning) ดังที่ Knowles (1975 อ้างถึงใน ชัยฤทธิ์ โพธิสุวรรณ, 2541: 12) กล่าวว่า “การเรียนรู้โดยการ ชี้นำตนเอง เป็นลักษณะการเรียนรู้เพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ตามสภาพความเปลี่ยนแปลงที่เกิด ตลอดเวลา และทวีความรวดเร็วมากขึ้นตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยี การเรียนรู้โดยการชี้นำ ตนเองเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตของมนุษย์โลก” นอกจากนี้ สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ์ (2540: 3) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองจะมีประโยชน์ต่อ การพัฒนาบุคคลในหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการในการเรียนรู้ ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ การคิด การหาเหตุผลข้อเท็จจริงและสามารถชี้นำตนเองได้ ซึ่งชัยฤทธิ์ โพธิสุวรรณ (2541: 3) กล่าวว่า ผู้ที่มีลักษณะ “คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น” สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง เป็นผู้ที่มียุทธศาสตร์ของชุมชนและองค์กร

ในแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2559) กำหนดแนวนโยบายการพัฒนาสังคม แห่งการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ความรู้ ความคิด ความประพฤติและคุณธรรมของคน โดยมี เป้าหมายให้คนไทยทุกคน มีโอกาสและทางเลือกที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดช่วงอายุแต่ละวัย จากสถานศึกษา และแหล่งเรียนรู้ตลอดชีวิตด้วยรูปแบบและวิธีการที่หลากหลาย มีคุณภาพและ ยึดหยุ่นตามความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ, 2545: 60-61) การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองเป็นแนวทางการเรียนรู้หนึ่งที่ สำคัญอย่างยิ่งกับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเรียนรู้โดยการชี้นำ ตนเองนั้นสามารถพัฒนาให้มีเพิ่มขึ้นได้ในผู้ใหญ่ (ชัยฤทธิ์ โพธิสุวรรณ, 2541: บทคัดย่อ) ซึ่งแต่ละปัจเจกชน ครอบครัว ชุมชน และสังคม จะต้องแสวงหาความพอดี ระหว่างกระแส โลกาภิวัตน์ ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบกับกระแสความเป็นตัวเองทางวัฒนธรรมโดยไม่ยึดติดอยู่กับ แนวทางหนึ่งทางใดสุดขั้ว ดังนั้น หัวใจของการของการดำเนินชีวิตในอนาคตจึงอยู่ที่การเรียนรู้ การรู้เท่าทัน การปรับตนเอง และสังคมตลอดชีวิต (เสรี พงศ์พิศ และคณะ, 2538: คำนำ) และ รุ่ง แก้วแดง (2543: 87-89) กล่าวว่า ระบบการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นและให้ ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนเฉพาะในระบบโรงเรียน หรือแม้กระทั่งการเรียนนอกระบบ โรงเรียนเราก็ยังเน้นเรื่องการเข้าฟังครูบรรยายและเข้าห้องสอบ ในขณะที่การเรียนตามอัธยาศัยซึ่ง เป็นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนั้นยังไม่ได้รับความสำคัญเท่าใดนัก ควรที่จะต้องทำความเข้าใจให้คนไทยทุกคนยอมรับว่า การศึกษาในอนาคตไม่ใช่การศึกษาในโรงเรียน ไม่ใช่การศึกษา นอกโรงเรียน แต่คือการศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการศึกษาที่สำคัญที่สุดเป็นการเรียนที่ตอบสนอง

ความต้องการของตนเองมากที่สุด ดังนั้น ระบบการศึกษาใหม่จะต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จึงจะถือว่าเป็นการปฏิวัติระบบการศึกษาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ผ่านมามีความสำคัญเฉพาะการเรียนในระบบโรงเรียน ในอนาคตต้องจัดให้คนได้เรียนรู้ด้วยตนเองให้มากขึ้น ซึ่งนับว่าโชคดีที่ความก้าวหน้าของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต สื่อประสม สื่อสารมวลชน วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ในยุคข้อมูลข่าวสารได้เข้ามาพร้อมกับการส่งเสริมให้ทุกสังคมเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ในยุคปัจจุบันพอดี ซึ่งสอดคล้องกับ Candy (1991: 133-135) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางสังคมและเทคโนโลยีกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วในปัจจุบัน แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงอยู่ก็คือ ข้อจำกัดด้านการศึกษา ความไม่พอเพียงของระบบการศึกษาทำให้มนุษย์ไม่สามารถตามทันกับความเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ทั้ง ๆ ที่การเปลี่ยนแปลงทำให้มนุษย์มีความต้องการที่จะเรียนรู้มากขึ้น สิ่งหนึ่งที่จะช่วยได้คือ การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง นอกจากนี้ Knowles (1975: 14-15) ยังได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง สรุปได้ว่า ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่แสวงหาการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ได้เรียนรู้ทักษะการเรียนจากการสอนของครูจึงยังไม่รู้วิธีวินิจฉัยความต้องการในการเรียนของตนเอง ไม่สามารถกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ของตนเอง ไม่สามารถระบุแหล่งความรู้ที่ต้องการ และวางแผนการใช้ยุทธวิธี สื่อการเรียน และแหล่งความรู้เหล่านั้น หรือแม้แต่ประเมินและตรวจสอบความถูกต้องของผลการเรียนรู้ของตนเอง รวมทั้งสมคิด อิศระวัฒน์ (2543: 92) กล่าวว่า ผู้ใหญ่ไทยมีความสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่อุปสรรคที่ขัดขวางคือ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และระบบการจัดการศึกษาในโรงเรียนทำให้ผู้เรียนไม่เคยชิน คนไทยคุ้นเคยกับการบอกกล่าว การนำแนวความคิดให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเองมาใช้ในสังคมไทย ต้องการให้คนไทยคิดเป็น วิเคราะห์เป็น ผู้สอนจึงต้องพัฒนาผู้เรียนก่อน การพัฒนาผู้เรียนต้องเริ่มต้นจากจุดที่ผู้เรียนเป็น (where he is) และพัฒนาไปสู่จุดที่ต้องการ (what he should be)

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการด้านต่าง ๆ ของโลกยุคโลกาภิวัตน์ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาของชาติ ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในเวทีโลก (ถวัลย์ มาศจรัส, 2545: 5-6) ประเทศไทยมีการปรับโครงสร้างและระบบการศึกษาใหม่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ต้องการจัดการศึกษาให้ทั่วถึง และพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้คู่คุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมรวมถึงการเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข จากเป้าหมายดังกล่าวทำให้หลักสูตรปัจจุบันซึ่งเป็นหลักสูตรที่ถูกวางกรอบและ

กำหนดรายละเอียดต่างๆ ไปจากส่วนกลาง จึงไม่สามารถสร้างพื้นฐานการคิด การวิเคราะห์ การเสริมทักษะเพื่อให้มีความพร้อมในการดำเนินชีวิตที่สามารถเผชิญกับปัญหาสังคม เศรษฐกิจในยุคปัจจุบันนี้ได้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ขึ้น (กลิ่น สระทองนิยม, 2544: 7-8) ซึ่ง รุ่ง แก้วแดง (2546: 16) กล่าวว่า ถ้าต้องการให้การศึกษามีคุณภาพดี ต้องสร้างความเข้มแข็งที่ “สถานศึกษา” ไม่ใช่หน่วยเหนือสถานศึกษา สาเหตุที่การศึกษาของประเทศไทยตกต่ำตลอดมาก็เพราะมีหน่วยเหนือที่คอยบังคับบัญชา ทำให้ครูไม่ค่อยมีโอกาสได้คิดริเริ่มสร้างสรรค์และพัฒนาตัวเองเพื่อคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน และบทบาทใหม่ที่สำคัญยิ่งของสถานศึกษาอีกอย่างหนึ่งก็คือ กฎหมายกำหนดให้มีหลักสูตรของสถานศึกษา โดยในมาตรา 27 ได้กำหนดให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นผู้รับผิดชอบในการกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเนื้อหาที่กำหนดในหลักสูตรแกนกลางนั้นจะต้องเน้นในเรื่อง ความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อ ส่วนเนื้อหาสาระอื่นให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำเอง โดยเฉพาะสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

สำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน (กศน.) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของประชาชน ผู้เรียนเป็นผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้ว ซึ่งหลังจากที่ผู้เรียนที่พ้นเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับหรือพลาดและขาดโอกาสการได้รับการศึกษาในระบบแล้วจะสามารถศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนั้น ในการจัดหลักสูตรหมวดวิชาพัฒนาอาชีพ จึงมีความจำเป็นสำหรับผู้เรียนในการที่จะพัฒนาอาชีพของตนเองได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการศึกษาในปัจจุบันที่จะต้องมีการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ และมีศักยภาพในการแสวงหาความรู้เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาตลอดชีวิตต่อไป ผู้วิจัยในฐานะที่ทำงานและรับผิดชอบในด้านการพัฒนาหลักสูตร และการพัฒนานวัตกรรมจัดการเรียนรู้ สำหรับกลุ่มเป้าหมายการศึกษาออกโรงเรียน สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน จึงสนใจที่จะทำการศึกษากิจกรรมที่เสริมสร้างความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา โดยมีความคาดหวังว่า เมื่อบุคคลผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว บุคคลควรมีลักษณะของความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และเป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะต่างๆ ของคนที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ตลอดจนมีความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีความมุ่งหมายที่จะจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความพร้อมในการเรียนรู้ โดยการชี้นำตนเอง และความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการ ของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/เขต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

กิจกรรมที่เสริมสร้างความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ที่ได้จากผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นต้นแบบในการเสริมสร้างความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ให้กับคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการ ในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับผู้เรียน และชุมชน หรือการพัฒนาหลักสูตรประเภทที่ต้องการความเฉพาะของกลุ่มบุคคล หรือเฉพาะสถานที่

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรในการวิจัยนี้เป็นคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ ที่สมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 21 คน

นิยามศัพท์

กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สภาพการเรียนรู้ที่จัดขึ้น โดยมีการกำหนดและออกแบบกิจกรรมไว้ให้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ ปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามความสนใจ ความต้องการ และความถนัด มีเป้าหมาย รู้จักแสวงหาแหล่งทรัพยากรของการเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียนรู้จนถึงการประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเอง โดยจะดำเนินการด้วยตนเองหรือร่วมมือช่วยเหลือกับผู้อื่นหรือไม่ก็ได้

หลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง หลักสูตรที่สถานศึกษาจัดมวลประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เพื่อการพัฒนาให้เป็นคนดี มีความรู้ ความสามารถ โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน

ความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการ ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ

ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/เขต หมายถึง ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอที่สมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม คือ ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/เขต หมายถึง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ